

I

Valentijns pijl

‘Ben je nog boos?’

Alec, die tegen de wand van de lift leunde, staaarde door de kleine ruimte naar Jace. ‘Ik ben niet boos.’

‘O, dat ben je wel.’ Jace wees beschuldigend naar zijn geadopteerde broer en schreeuwde het uit van de pijn toen hij zijn arm bewoog. Alles aan zijn lichaam deed pijn van de val die middag. Hij was door verrot hout drie verdiepingen naar beneden gevallen op een berg oud ijzer. Zelfs zijn vingers waren blauw. Alec, die pas net van de krukken af was die hij nodig had gehad na zijn gevecht met Abbadon, zag er niet veel beter uit dan Jace zich voelde. Zijn kleren zaten onder de modder en zijn haar hing in zweterige slierten om zijn hoofd. Hij had een grote snee op zijn wang.

‘Ik ben niet boos,’ zei Alec tussen zijn tanden door. ‘Alleen omdat jij zei dat drakendemonen uitgestorven waren...’

‘Ik zei “bijna uitgestorven”.’

Alec wees naar hem. ‘Bijna uitgestorven,’ zei hij met een trilende stem van woede, ‘is niet uitgestorven genoeg!’

‘Aha,’ zei Jace. ‘Ik zal het laten veranderen in de demonologieboeken. Van “bijna uitgestorven” naar “niet uitgestorven genoeg voor Alec; hij heeft liever monsters die echt, echt uitgestorven zijn”. Zou je daar blij mee zijn?’

‘Jongens, jongens,’ zei Isabelle, die haar gezicht bestudeerde in de spiegel van de lift. ‘Geen ruzie.’ Ze draaide zich met een

zonnige glimlach weg van de spiegel. 'Oké. Dus het was iets meer actie dan we in eerste instantie verwachtten, maar ik vond het wel leuk.'

Alec keek naar haar en schudde zijn hoofd. 'Hoe krijg jij het toch altijd voor elkaar om niet vies te worden?'

Isabelle haalde bedachtzaam haar schouders op. 'Ik heb een zuiver hart. Dat stoot vuil af.'

Jace snoof zo hard dat ze hem fronsend aankeek. Hij zwaaide naar haar met zijn vieze vingers. Zijn nagels waren pikzwart. 'Smerig vanbinnen en vanbuiten.'

Isabelle wilde net iets zeggen, toen de lift piepend tot stilstand kwam. 'Het wordt tijd om dit ding een keer te maken,' zei ze, de deur opentekkend. Jace volgde haar de hal in en verheugde zich erop om zijn wapens neer te gooien en een hete douche te nemen. Hij had zijn adoptiebroer en -zus overgehaald om mee op jacht te gaan, hoewel ze zich geen van allen op hun gemak voelden nu Hodge er niet was om hun instructies te geven. Maar Jace wilde gewoon even alles vergeten tijdens een gevecht. De harde afleiding van het doden en de verwondingen. En omdat ze wisten dat hij dat zo graag wilde, waren ze met hem meegegaan. Ze waren door smerige verlaten metrotunnels gekropen tot ze de dragonidaedemon hadden gevonden en hem hadden gedood. Met zijn drieën konden ze perfect samenwerken, zoals ze dat altijd hadden gedaan. Als familie.

Hij ritste zijn jas open en gooide hem over een van de haken aan de muur. Alec ging op een houten bankje zitten en schopte zijn modderige laarzen uit. Hij neuriede zachtjes, waarmee hij Jace liet weten dat hij niet zo heel kwaad meer was. Isabelle trok de spelden uit haar lange zwarte haar dat langs haar lichaam naar beneden golfde. 'Ik heb honger,' zei ze. 'Ik wilde dat mama hier was om iets voor ons te koken.'

'Ik ben blij dat ze er nog niet is,' zei Jace, die de wapens losmaakte uit zijn riem. 'Ze zou een hartaanval krijgen als ze de tapijten nu zou zien.'

‘Daar kon je wel eens gelijk in hebben,’ zei een koele stem, en Jace draaide zich om, met zijn hand nog op zijn riem. In de deuropening stond Maryse Lightwood, met haar armen over elkaar. Ze droeg een stijf, zwart reispak en haar haar, dat net zo zwart was als dat van Isabelle, zat in een dikke vlecht die tot halverwege haar rug liep. Haar ogen waren ijsig blauw en haar blik gleed als een zoeklicht over de drie schaduwjagers.

‘Mam!’ Isabelle rende op haar moeder af en omhelsde haar. Alec sprong op en liep ook naar haar toe. Hij probeerde te verbergen dat hij nog steeds mank liep.

Jace bleef staan waar hij stond. Iets in Maryses ogen toen ze naar hem keek, had hem aan de grond genageld. Wat hij had gezegd was toch niet zó erg? Ze maakten altijd grapjes over haar obsessie met de antieke tapijten...

‘Waar is papa?’ vroeg Isabelle, die een stap terug deed van haar moeder. ‘En Max?’

Er volgde een bijna onmerkbare stilte. Daarna zei Maryse: ‘Max is op zijn kamer. En jullie vader is helaas nog in Alicante. Hij moest nog het een en ander regelen.’

Alec, die altijd gevoeliger was voor stemmingen dan zijn zus, leek te aarzelen. ‘Is er iets aan de hand?’

‘Dat kan ik beter aan jullie vragen,’ zei zijn moeder op droge toon. ‘Loop jij mank?’

‘Ik...’

Alec was een slechte leugenaar. Isabelle probeerde het goed te praten: ‘We kwamen een dragonidaedemon tegen in de metro-tunnel. Maar het was niets.’

‘En die opperdemon die jullie vorige week tegenkwamen, dat was zeker ook niets?’

Zelfs Isabelle wist hier niets op te zeggen. Ze keek naar Jace, die wilde dat ze dat niet had gedaan.

‘Dat was niet de bedoeling.’ Jace kon zich moeilijk concentreren. Maryse had hem nog niet begroet. Ze had hem niet eens gedag gezegd en ze keek hem nog steeds met een ijzige

blik aan. Hij voelde een knoop in zijn maag, die steeds strakker werd aangetrokken. Ze had nog nooit zo naar hem gekeken, wat hij ook had gedaan. 'Het was een vergissing...'

'Jace!' Max, de jongste Lightwood, kwam achter Maryse langs de hal in gestormd, zijn moeders uitgestoken hand ontwijkend. 'Jullie zijn terug! Jullie zijn allemaal terug.' Hij draaide zich om en grijnsde triomfantelijk naar Alec en Isabelle. 'Ik dacht al dat ik de lift hoorde.'

'En ik dacht dat ik jou had gezegd dat je op je kamer moest blijven,' zei Maryse.

'Dat ben ik vergeten,' zei Max, op zo'n serieuze toon dat zelfs Alec moest lachen. Max was klein voor zijn leeftijd, hij zag eruit alsof hij een jaar of zeven was, maar door zijn ernstige blik en zijn veel te grote bril leek hij ouder. Alec ging met zijn handen door het haar van zijn broertje, maar Max keek nog steeds met glanzende ogen naar Jace. Max had hem altijd bewonderd en tegen hem opgekeken, alsof Jace zijn oudere broer was. Bij Alec had hij dat niet, maar dat kwam waarschijnlijk omdat Jace Max' aanwezigheid beter verdroeg dan Alec. 'Heb je echt met een opperdemon gevochten?' zei hij. 'Was het vet?'

'Het was... anders,' dekte Jace zich in. 'Hoe was het in Alicante?'

'Het was vet. We hebben zulke coole dingen gezien. Er is een heel grote wapenkamer in Alicante en daar heb ik gezien hoe ze wapens maken. Ze hebben me een nieuwe manier laten zien waarop je serafijnendolken kunt maken, zodat ze langer meegaan, en ik wil aan Hodge vragen of hij me wil laten zien hoe dat moet...'

Jace kon het niet helpen, maar zijn blik schoot onmiddellijk naar Maryse. Hij keek haar ongelovig aan. Dus Max wist het niet van Hodge? Had ze het niet verteld?

Maryse zag zijn blik en perste haar lippen stijf op elkaar. 'Zo is het genoeg, Max.' Ze pakte haar jongste zoon bij zijn arm.

Hij keek verbaasd omhoog. 'Maar ik ben met Jace aan het praten...'

'Dat zie ik, ja.' Ze duwde hem zachtjes naar Isabelle. 'Isabelle, Alec, neem jullie broer mee naar zijn kamer. Jace...' Haar stem klonk gespannen toen ze zijn naam uitsprak, alsof een onzichtbaar gif de lettergrepen in haar mond opdroogde. 'Fris jezelf even op en kom dan zo snel mogelijk naar de bibliotheek.'

'Ik snap het niet,' zei Alec, die van zijn moeder naar Jace keek en weer terug. 'Wat is er aan de hand?'

Jace kon het koude zweet over zijn rug voelen lopen. 'Gaait dit over mijn vader?'

Maryse deinsde twee keer achteruit, alsof de woorden 'mijn vader' twee afzonderlijke klappen waren. 'De bibliothéék,' zei ze met opeengeklemd kaken. 'We praten daar verder.'

'Wat er is gebeurd toen jullie weg waren, is niet Jace' schuld,' zei Alec. 'We hebben allemaal meegedaan. En Hodge zei...'

'We zullen het later nog over Hodge hebben.' Maryse richtte haar blik waarschuwend op Max.

'Maar mam,' protesteerde Isabelle. 'Als je Jace straft, moet je ons ook straffen. Dat zou wel zo eerlijk zijn. Hij heeft precies dezelfde dingen gedaan.'

'Nee,' zei Maryse, na een stilte die zo lang aanhield dat Jace dacht dat ze helemaal niets meer ging zeggen. 'Dat heeft hij niet.'

'Regel nummer één bij anime,' zei Simon. Hij zat aan de voet van het bed met zijn rug tegen een stapel kussens. In zijn ene hand had hij een zak chips en in zijn andere de afstandsbediening. Hij droeg een zwart T-shirt waar I BLOGGED YOUR MOM op stond en een spijkerbroek met een gat in de knie. 'Laat blinde monniken altijd met rust.'

'Inderdaad,' zei Clary, die een chipje in het schaalpje dipsaus doopte dat op het blad tussen hen in stond. 'Om de een of an-

dere reden kunnen ze altijd beter vechten dan monniken die wél kunnen zien.’ Ze tuurde naar het scherm. ‘Zijn die mannen aan het dansen?’

‘Nee, ze dansen niet. Ze proberen elkaar te vermoorden. Dit is die gast die de aartsvijand van die andere is, weet je nog? Hij heeft zijn vader vermoord. Waarom zouden ze dansen?’

Clary knabbelde op haar chipje en staarde peinzend naar het scherm, waar getekende roze en gele wolken tussen twee gevleugelde mannen met gloeiende speren wervelden. Zo nu en dan zeiden de mannen iets, maar het was allemaal in het Japans met Chinese ondertiteling, dus dat hielp ook niet echt. ‘De man met de hoed,’ zei ze. ‘Was dat de slechterik?’

‘Nee, de man met de hoed was de vader. Hij was de magische keizer en zijn hoed had speciale krachten. De slechterik was die ene met de pratende mechanische hand.’

De telefoon ging. Simon zette de zak chips op de grond en maakte aanstalten om op te staan. Clary legde haar hand op zijn pols. ‘Niet doen.’

‘Maar misschien is het Luke. Hij belt misschien vanaf het ziekenhuis.’

‘Het is Luke niet,’ zei Clary, die zekerder klonk dan ze zich voelde. ‘Hij zou me op mijn mobiel bellen, niet op jouw vaste nummer.’

Simon keek haar even aan en ging toen weer achteroverzitten op het kleed. ‘Als jij het zegt.’ Ze hoorde de twijfel in zijn stem, maar ook het onuitgesproken vertrouwen: Zolang jij maar gelukkig bent. Ze wist niet zeker of ze wel zo ‘gelukkig’ was op dit moment. Haar moeder lag aan allerlei slangetjes en machines in het ziekenhuis en Luke zat voortdurend als een soort zombie in de harde plastic stoel naast haar bed. Bovendien maakte ze zich enorme zorgen om Jace en had ze al tien keer de telefoon gepakt om het Instituut te bellen, maar ze had steeds opgehangen voordat hij overging. Als Jace met haar wilde praten, kon hij ook bellen.

Het was misschien niet zo'n goed idee geweest om hem mee te nemen naar Jocelyn. Ze was er zo zeker van geweest dat haar moeder wakker zou worden zodra ze de stem van haar zoon, haar eerstgeborene, zou horen. Maar dat was niet gebeurd. Jace had ongemakkelijk naast het bed gestaan, zijn gezicht als een geschilderde engel, met een wezenloze, onverschillige blik in zijn ogen. Clary had uiteindelijk haar geduld verloren en ze had naar hem geschreeuwd. Hij had teruggeschreeuwd en was de kamer uit gestormd. Luke had hem met een belangstellende blik op zijn vermoeide gezicht nagestaard. 'Dat is voor het eerst dat jullie je als broer en zus gedragen,' had hij opgemerkt.

Clary had niets teruggezegd. Het had geen zin om hem te vertellen hoe graag ze wilde dat Jace níét haar broer was. Je kon je eigen DNA er niet uitrukken, hoe graag je het ook wilde. Hoe gelukkig je er ook van zou worden.

Maar ook al was ze niet helemaal gelukkig, ze voelde zich hier bij Simon wel thuis en op haar gemak. Ze kende hem al zo lang, dat ze zich nog herinnerde dat hij ooit een bed had in de vorm van een brandweerwagen en een doos lego in de hoek van de kamer. Nu was zijn bed een futon, met een felgekleurde gestreepte spreid die hij van zijn zus had gekregen. Aan de muur hingen posters van bands als Rock Solid Panda en Stepping Razor. Waar de doos met lego ooit stond, stond nu een computer. Op het scherm was een afbeelding uit *World of Warcraft* te zien. Zijn kamer voelde bijna net zo vertrouwd als haar eigen kamer thuis, maar die bestond niet langer, dus dit was een goede vervanger.

'Nog meer chibi's,' zei Simon somber. Alle figuren op het scherm waren gekrompen en een soort babyversies van zichzelf geworden. Ze zaten elkaar achterna met potten en pannen. 'Ik zet iets anders op,' kondigde Simon aan. Hij pakte de afstandsbediening. 'Ik word moe van anime. Ik snap het verhaal niet en er heeft nooit iemand seks.'

‘Natuurlijk niet,’ zei Clary, die nog een chipje pakte. ‘Anime is heilzaam vermaak voor het hele gezin.’

‘Als je in de stemming bent voor iets minder heilzaam vermaak, kunnen we een pornozender opzetten,’ merkte Simon op. ‘Wat wil je liever zien? *The Witches of Breastwick* of *As I Lay Dianne?*’

‘Geef hier!’ Clary probeerde de afstandsbediening af te pakken, maar Simon had hem al weer op een ander net gezet.

Ineens lachte hij niet meer. Clary keek hem verrast aan en zag dat hij met grote ogen naar de televisie staarde. Er was een oude zwart-witfilm op: *Dracula*. Ze had deze wel eens met haar moeder gezien. Bela Lugosi, met zijn magere, witte gezicht, was in beeld. Hij droeg de bekende mantel met de hoge kraag en hij had puntige neptanden. ‘Ik drink nooit... wijn,’ zei hij met zijn Hongaarse accent.

‘Ik vind het zo grappig dat de spinnenwebben van rubber zijn gemaakt,’ zei Clary, die zo luchtig mogelijk probeerde te klinken. ‘Dat kun je duidelijk zien.’

Maar Simon was al opgestaan. Hij gooide de afstandsbediening op het bed. ‘Ik ben zo terug,’ mompelde hij. Zijn gezicht had de kleur van een winterlucht, net voordat het ging regenen. Clary keek toe hoe hij wegliep en beet hard op haar lip. Het was voor het eerst sinds haar moeder in het ziekenhuis lag, dat ze zich realiseerde dat Simon misschien ook niet zo gelukkig was.

Jace droogde zijn haar af en keek met een spottende frons naar zijn eigen spiegelbeeld. Een helende rune had het merendeel van zijn verwondingen genezen, maar hij had nog steeds kringen onder zijn ogen en strakke lijnen rond zijn mond. Zijn hoofd deed pijn en hij was duizelig. Hij wist dat hij iets had moeten eten die ochtend, maar hij had nachtmerries gehad en hij was misselijk en snakkend naar adem wakker geworden. Hij had geen zin gehad in eten. Hij wilde zijn dro-

men verjagen met lichamelijke activiteit, met blauwe plekken en zweet.

Hij gooide de handdoek aan de kant en verlangde naar de zoete zwarte thee die Hodge altijd maakte van de nachtbloemen uit de broeikas. De thee haalde hongergevoelens weg en je kreeg er energie van. Sinds Hodge was verdwenen, had Jace een paar keer zelf geprobeerd om de planten te koken en de thee te maken, maar het was steeds een bittere, naar as smakende vloeistof geworden waarvan hij moest kokhalzen.

Op zijn blote voeten liep hij de slaapkamer in en hij deed een spijkerbroek en een schoon shirt aan. Hij veegde zijn natte blonde haar uit zijn ogen en fronste. Zijn haar was te lang en viel steeds in zijn gezicht. Maryse zou daar zeker weten iets van gaan zeggen. Dat deed ze altijd. De Lightwoods waren dan wel niet zijn biologische ouders, maar ze hadden zich wel altijd zo gedragen. Ze hadden hem geadopteerd toen hij tien was, na de dood van zijn eigen vader. De vermeende dood, dacht Jace, terwijl het holle gevoel in zijn maag erger werd. Hij had zich de afgelopen dagen als een uitgeholde pompoen gevoeld. Alsof zijn ingewanden er met een vork uit waren gehaald en op een hoopje waren gegooid, terwijl zijn grijnzende glimlach op zijn gezicht geplakt bleef. Hij vroeg zich telkens af of er nog wel iets waar was van wat hij ooit over zichzelf en zijn leven had geloofd. Hij had gedacht dat hij een wees was, en dat was niet zo. Hij had gedacht dat hij enig kind was, en nu bleek hij een zus te hebben.

Clary. Hij voelde de pijn weer. Het werd steeds erger. Hij negeerde het. Zijn blik dwaalde naar het gebroken spiegelstukje dat op zijn nachtkastje lag. De groene takken en de stralende blauwe lucht werden nog steeds weerspiegeld. Het was bijna donker nu in Idris: de lucht was donkerblauw. Jace had het gevoel dat hij bijna stikte van het holle gevoel in zijn maag. Hij trok zijn laarzen aan en liep de gang op, naar de bibliotheek.

Terwijl hij de stenen trap af liep, vroeg hij zich af waarom Maryse hem wilde spreken. Ze had eruitgezien alsof ze hem wilde slaan. Hij kon zich niet herinneren dat ze dat ooit had gedaan. De Lightwoods waren geen voorstanders van lijfstraffen. Dat was nogal een verschil met Valentijn, die hem blootstelde aan allerlei pijnlijke martelingen om hem gehoorzaam te maken. Jace was een schaduwjager, dus zijn huid genas altijd weer en het ergste bewijs werd altijd verborgen. In de dagen en weken na de dood van zijn vader had Jace op zijn lichaam naar littekens gezocht. Een soort teken, een symbool, een lichamelijke herinnering aan zijn vader.

Hij was bij de bibliotheek en klopte voordat hij de deur opendeed. Maryse was er al. Ze zat bij het vuur, in de oude stoel van Hodge. Het licht stroomde door de hoge ramen en Jace zag dat haar haar hier en daar grijs was. Ze had een glas rode wijn in haar hand en op het tafeltje naast haar stond een karaf van geslepen glas.

‘Maryse,’ zei hij.

Ze schrok en morste een beetje wijn. ‘Jace. Ik hoorde je niet binnenkomen.’

Hij bewoog niet. ‘Weet je nog dat je altijd zo’n liedje zong voor Isabelle en Alec, toen ze nog klein waren en bang voor het donker? Zodat ze in slaap zouden vallen?’

Maryse leek van haar stuk gebracht. ‘Waar heb je het over?’

‘Ik hoorde je altijd door de muren heen,’ zei hij. ‘Alecs kamer was toen naast de mijne.’

Ze zei niets.

‘Het was Frans,’ zei Jace. ‘Het liedje.’

‘Ik snap niet waarom je zoiets onthouden hebt.’ Ze keek naar hem alsof hij haar van iets beschuldigd had.

‘Je zong nooit voor mij.’

Er viel een nauwelijks merkbare stilte. ‘O, jij,’ zei ze toen. ‘Jij was nooit bang in het donker.’

‘Wat voor kind van tien is niet bang in het donker?’